

Hoří chata, Lenko

Jakub Bouda

© Jakub Bouda, 2023
Typography © Beky
Obálka: Já Sám II + AI
Korektura: Jakub Suchánek

Prolog

Poručík Šindler se přehrabával důkazy. Pořád mu něco nesesedělo. Byl si jistý, že tu starou dámu připravil o život její vlastní vnuk, ale zajištěný záznam z kamery mu poskytoval dokonalé alibi. Reference, které na mladého Topinku získal byly dost výmluvné. Drobné krádeže, opilství, rvačky. Podle spisu měl být i součástí party, která vykrádala lékárny, ale nikdy mu to nedokázali. Jeho studijní záznamy byly plné zameškaných hodin, vyučil se jen díky otcovu vlivu, ale do práce nikdy nenastoupil a stal se trvalým klientem úřadu práce.

Šindler si usrkl kávy a znovu se ponořil do důkazů. Stará paní Topinková byla zajištěná dáma v penzi. Po smrti manžela prodala společně obývanou vilu na Zahražanech a přestěhovala se do garsonky v jednom z věžáků za nákupním střediskem Rozkvět. Tuto informaci mu sdělil kolega Bodnár, který byl od narození Mostečan a pamatoval si názvy budov tak, jak byly pojmenovány za socialismu. V současné době už se název nepoužíval a z nákupního střediska se stal nesourodý soubor obchůdků s veteší a různých fastfoodů. Jediné, co ještě připomínalo staré socialistické časy, byla moč, čpící na schodech vedoucích do patra.

Podle záznamů z pitvy zemřela paní Topinková mezi desátou a jedenáctou večerní na následky úderu do hlavy po pádu. Že nešlo o nehodu, která se starším lidem občas stává, když se jim zamotá hlava a upadnou,

dokazovaly dvě velké modřiny na hrudníku, které vznikly poté, co do paní Topinkové někdo brutálně strčil.

Ale co vedlo Šindlera k závěru, že tím dotyčným byl mladý Topinka? Kromě jeho minulosti také fakt, že stará paní den předtím vyzvedla vysokou částku peněz z účtu. Co se chystala pořídit, se už asi nikdo nedoví, ale byla by skutečně obrovská náhoda, kdyby se zrovna v ten den dostavil náhodný pachatel, který by o tom neměl tušení. Navíc, jak uváděla zpráva techniků, zámek od bytu byl poškozený v době, kdy byly dveře otevřené. A ruku na srdce, kdo by rozbíjel zámek u otevřených dveří?

Vše ukazovalo na nahranou loupež. Podle Šindlera pustila paní Topinková vnuka domů. Ten se jí pokusil sebrat vybrané peníze. Nebo možná byly pro něj, ale třeba za ně babička něco chtěla. Možná slib, že už bude sekát dobrotu. Skončilo to ovšem tak, že peníze se nikdy nenašly a stará paní skončila v márnici. A mladý Topinka pak v panice poškodil zámek, aby to vypadalo jako nepovedená vloupačka. Jenže také tu byl ten záznam z kamery, který jasně dokazoval, že Topinka byl v době vraždy v restauraci kulturního domu Meduza.

Šindler dopil kávu, vstal a došel k malé kuchyňce, aby si uvařil další, když se do kanceláře nahrnul kapitán Bodnár.

„Co tady děláš tak brzo, Jarine?“ zeptal se kapitána Šindler a zatřepal v ruce konvicí, což měl být způsob, jak zjistit, jestli si kapitán dá také kávu. Bodnár jen přikývl,

pověsil si bekovku na věšák a protáhl se v celé své výšce sto šedesáti centimetrů.

„To víš, Jeníčku. Síla zvyku. Můžou si ten čas měnit, jak chtějí, ale mému tělu je to jedno. Prostě si vstane, jak je zvyklé.“

„To je ono, ty vole,“ zařval nadšeně Šindler a nechal zmateného kapitána v kanceláři.

„Je to pošuk, vždycky jsem to věděl,“ poznamenal k tomu tiše kapitán a přesunul se k opuštěné konvici.

Šindler se řítil autem přes město v ranní špičce. Na nově vybudovaném kruhovém objezdu u Kahanu málem vyletěl ze zatáčky, ale nakonec to se štěstím vybral. U Lidlu, na dalším kruháku odbočil doprava a pak na další parodii na kruhový objezd, který někdo vytyčil z talířů na frisbee, pak ještě jednou. Do chátrajícího kulturního domu, který vypadal jako kulisy k budovatelskému seriálu ze sedmdesátých let, vletěl tak rychle, že měl co dělat, aby na klouzavé dlažbě neupadl. O malý moment později už klepal na dveře pana Mlejnka, který mu před pár dny předával záznamy z restaurace.

Když na klepání nikdo nereagoval, zabušil, až se fórové lepenkové dveře zatřásly.

„Hoří snad?“ ozvalo se zpoza dveří a následovalo několik šoupavých kroků, než se dveře otevřely.

„Aha, to jste vy, detektive. Co se děje?“ ptal se Mlejnek a snažil se nasoukat i do druhé nohavice.

„Mám jenom jeden rychlý dotaz. Nemusíte se kvůli tomu strojit jak na svatbu,“ řekl Šindler.

„No tak já stejně půjdu obejít barák, a to se mi v trenýrkách moc nechce,“ mávl rukou Mlejnek.

„Už jsem viděl divnější věci,“ poznamenal poručík. „Ale k tomu dotazu. Ten analogový systém, na který nahráváte, mění u toho někdo čas?“

„Proč by měl?“ zamračil se Mlejnek.

„Já myslím, když se čas posouvá. Jako zrovna nedávno. Digitální systémy to dělají automaticky, ale ten váš...“

„Jo vy máte na mysli přechod z letního na zimní a obráceně?“

„Přesně,“ vyhrkl Šindler.

„Ne. A proč. Kdyby nás někdo vykradl nebo ohrožoval zbraní, je jedno, kolik je hodin, ne?“

„To asi ano,“ souhlasil Šindler.

„Takže to nikdo nemění? Ani žádný servisák?“

„Servisák?“ rozesmál se pan Mlejnek. „Tady jsem jedinej servisák na všechno já. Elektřina, voda, topení, stavební úpravy, technika, všechno odsere firma Mlejnek.“

„Aha,“ prohlásil neutrálně Šindler. „Tak to vás musí platit zlatem, ne?“

„Asi jako vás, detektive.“

„V tom případě je to ale dost bída.“

„Jo. Ale můžu tu bydlet zdarma. A navíc díky tomu víte, že na ty záznamy nikdo nešmatá.“

„Tak to je super. Moc děkuju. Strašně mi to pomohlo.“

„Jste šťastnej chlap, když vám stačí taková pitomost. Ale co já vím o kriminalistice, že jo?“

„To netuším,“ zavolal směrem za sebe ještě Šindler, ale to už pádil ven z budovy.

Mladého Topinku si detektiv Šindler vyzvedl cestou zpět na služebnu. Topinka se zpočátku cukal, ale po třech hodinách výslechu a jedné pauze s kapitánem Bodnárem se nakonec přiznal. Domovní prohlídka u něj doma odhalila i část peněz, o které připravil spolu se životem svou babičku. Případ byl uzavřen, novináři dostali všechny myslitelné detaily a poručík Šindler se objevil na titulních stránkách místních novin, které ho popisovaly jako neústupného buldoka, který když se zakousne, už nepustí.

Doma to v kruhu přátel oslavili, ale nijak zvlášť, protože takových případů ještě bude, jak mu během poklepání na rameno sdělil patolog Šebek. Major ve výslužbě Lím ho zase upozornil na staré pořekadlo, které praví, že všechna sláva je polní tráva. Co mu ovšem neřekl nikdo, byla skutečnost, že sláva přináší pozornost. Jak tu příjemnou, tak...

Kapitola 1

Poručík Šindler zvedl ustaranou hlavu, která mu při čtení starého a notně zaprášeného spisu unaveně klesla a podíval se směrem k oknu. Okamžitě zjistil, co ho vyrušilo z příjemné únavy. Byl to déšť. Kapky o objemu několika mililitrů pleskaly do okenní tabule a rozmazávaly na ní starou, usazenou špínu.

Poručík si promnul oči a dvěma prsty chytil za ouško hrneček, aby ho zase beznadějně položil zpět na stůl obložený lejstry. Kávu už dávno vypil. Bude si muset udělat novou. Po tomto zjištění vstal, protáhl se, až v něm zaprašťelo, a přesunul se k miniaturní kuchyňce, kterou si s kolegy v kanceláři společnými silami vybuodovali. Naplnil konvici vodou zhruba do poloviny. Do hrnečku, který vzal ze svého stolu, nasypal kávový extrakt a poté, co zapnul tlačítko na konvici, se přemístil k oknu.

Ten pohled byl horší, než čekal. Pomatený literát by se zřejmě nevyhnul kliše a napsal by, že podzim se hlasitě přihlásil o slovo. Jenže Šindler nebyl literát vůbec, a tak v duchu prostě zkonstatoval, že se to posrané počasí naprosto zbláznilo. A ve své podstatě měl pravdu.

Skučící vítr hnal spadané listí napříč parodií na park, který měl Šindler z kanceláře jako na dlani. Listí všech možných barev šustilo o rozpraskaný asfaltový chodník, vznášelo se ve vzduchu a padalo na mizerný trávník, který byl protkaný desítkami vyšlapaných zkratek. Zde

se listí ve vírech točilo, klopýtalo o drny jako starý opilec vracející se nad ránem z tahu a zrovna tak zase padalo k zemi, kde ho smáčel hustý a vydatný déšť, prosycený prvními náznaky sněhových vloček. Nad gotickým hradem Hněvín ale svítilo slunce a mezi ním a autodromem se táhla nádherně vykreslená duha.

„Víš, že na každém konci duhy najdeš poklad?“ ozvalo se Šindlerovi za zády zrovna v momentě, kdy konvice s vodou cvakla. Byl to kapitán Bodnár.

„Nebo buzeranta,“ přidal se další hlas. To byl nadporučík Macko.

„Ten se ti povedl,“ vyprskl kapitán a zalil si kávu jako první. Zbytek vody obšťastnil i Šindlerův hrneček a téměř prázdnou konvici podal nadporučíkovi.

„Za odměnu si můžeš dolít vodu.“

„A co ty tady strašíš tak brzo, Honzíku?“ obrátil se Bodnár na Šindlera. Pak ale jeho zrak padl na štos spisů na jeho stole. „Jo ty jsi tady ještě. Tak to mě poser, kamaráde. Co ti na to říká Klára, že tady furt ponocuješ?“

„V podstatě je ráda, že jí doma po nocích nesvítím, když už mi to nedá spát.“

„Že se na to nevysereš, kámo,“ řekl nadporučík Macko a zamračil se u toho. „Já, kdybych mohl, tak prochrápu celej tejdén a ty spát můžeš a trčíš tady. Má to alespoň nějaký smysl?“

Šindler jen mlčky zavrtěl hlavou. Nemělo. Procházel případ za případem, dělal si poznámky, třídil informace, ale když se zpětně ohlédl za svou práci, neměl vůbec

nic. Nevěděl dokonce ani to, jestli byl pachatel tak chytrý, nebo to vyšetřovala jen banda lemplů. Spisy byly v některých případech dost odfláknuté. Chápal by to u běžné agendy, ale tady šlo proboha o vraždy.

„No, co ses tak zasníl?“ probral ho z myšlenek kapitán.

„Na, vezmi si to kafe, než ti to zase vystydne.“

„Ale, přemýšlím nad těmi spisy. Někdy jsou neskutečně podrobné, jindy to pěkně odflákli. Přitom to dělali pořád ti stejní lidé. Vlasák, Pačes a Mirek Límů.“

„Jo ty se teď rejpeš v tomhle,“ zkonstatoval smutně Bodnár. „Moc si na to nepamatuju, jen tak zběžně, ale co já vím, tak Vlasák s Pačesem byli dost úderná dvojka. Jestli se ti v tom spisu něco nezná, tak to bude proto, že na to neměli čas.“

„Jak neměli čas?“ zamračil se Šindler.

„Hele, až ti někdo začne mordovat lidi tak rychle, že mezi jednotlivými mrtvolami neseženeš ani patologa, tak pochopíš, co je to prioritá. Nebo si se nedíval na ty datумы? Jak říkám, nebyl jsem tenkrát přímo u toho, ale jedno si pamatuji. Ty mrtvé holky doslova přšely z nebe. Náčelník řval, kudy chodil, Pražáci na to poslali Líma sem k nám, noviny nepsaly o ničem jiném. Však se o tom můžeš přesvědčit sám.“

„A ty máš ty noviny v šuplíku, nebo co?“ ptal se zmateně Šindler.

„Ne. To nemám. Ale tady Štefanovo máma dělá v knihovně. A tam takové věci od pradávna evidují. Víš, co je knihovna, že jo? Myslím, že se jedna objevila i v Hvězdných válkách.“

„Vole,“ povzdychl si Šindler a usrkl z kávy. Byla hnusná jako pondělní ráno.

„Kdo kupuje tohle hnusný kafe?“ zašklebil se Šindler.

„Já,“ odpověděl mu kapitán. „Marně jsem doufal, že když si koupím tuhle hrůzu, tak si začnete nosit svoje.“

„Nechápu, kam tím míříš, Jarine.“

„Kam tím mířím? To je jednoduché, Jendo. Máme tady spotřebu jak noční směna v NASA a mě už to nebaví sponzorovat.“

Šindler se nejdříve zmateně podíval na kapitána a pak na nadporučíka. „A proč bys to měl sponzorovat?“ vypadlo z něj překvapeně.

„Protože mi zadarmo kávu nikde nedají? Komunismus se nám totiž z bůhvíjakého důvodu nepodařilo dotáhnout do konce.“

„Tak od toho jsou tady v té sklenici asi ty peníze, ne?“

„Jaké peníze?“

„Tyhle, ty vole,“ řekl Šindler a zatřásl sklenicí. „Ty, co sem dáváme za kafe.“

„Tak to jsem netušil,“ pokrčil rameny Bodnár.

„A cos myslel, že je to sbírka na policejní vdovy?“ šklebil se mu Macko.

„Neser, nebo jednu udělám z tvé ženy,“ řekl kapitán, ale bylo vidět, že to nemyslí vážně.

„Moc se nenaparuj, prcku, a skoč radši pro pořádný kafe,“ zpražil nevysokého kolegu nadporučík.

„Já ho vezmu cestou,“ oznámil jim oběma Šindler.

„Cestou kam?“ zeptal se ho kapitán.

„On vážně nebude moc bystrý, že?“ usmál se Šindler. Macko roztáhl koutky až k uším. „Ani ne. A řekni prosím tě mámě, že v sobotu přijdeme na oběd.“

„Vyřídím,“ přikývl Šindler a pokusil se frajersky zapnout bundu.

„Do prdele,“ ulevil si na chodbě, když se snažil vyndat látku, která se mu připletla do zubů zdrhovadla.

„Dobrý den,“ pozdravil poručík paní u pultu. „Potřebuji nějakou průkazku, když si chci najít a okopírovat nějaké staré výtisky novin?“

„Ano,“ přikývla dáma za pultíkem.

„A tahle mi asi stačit nebude, že?“ zeptal se Šindler a vytáhl placku vyšetřovatele závažných zločinů.

„Vy jste Štefánkovo kolega?“ usmála se paní za pultíkem.

„A vy paní Macková?“ odpověděl Šindler otázkou. Oba se tomu zasmáli.

O hodinu později odcházel Šindler se štosem kopií titulních stran Mosteckého Deníku, Homéru a několika celorepublikových novin.

„Jo, abych nezapomněl, Štefan vám vzkazuje, že v sobotu přijdou s rodinou na oběd.“

„Ale já v sobotu nebudu doma,“ zhrzila se paní Macková. „Mám už něco domluveného.“

„Tak alespoň zůstanete ušetřená toho jeho mlaskání,“ pokrčil rameny Šindler a seběhl schody do suterénu.

Kapitola 2

„Třídíš sběr, lásko?“ zeptala se Šindlera Klára, když vstoupila do místnosti, kde seděl poručík uprostřed novinových stránek.

„Jo,“ zabručel nepřítomně Šindler a dál šustil novinami.

„A můžeš toho chvíli nechat?“

„Ne.“

„Ani kvůli orálnímu sexu?“

„Záleží na tom, kdo komu,“ odpověděl Šindler.

„Aha, takže mě vnímáš.“

„Jistě, že tě vnímám, drahá. Jen tu potřebuji něco důležitého dodělat.“

„Jistě. A oni tě v práci nenechají pracovat, že?“

„Na tomhle ne. Nebo ano, ale kdybych seděl v kanceláři na zemi, vzbudilo by to jistě rozruch. Možná by si i mysleli, že jsem se z toho všeho už úplně zbláznil.“

„Ale u mě ti to nevádí?“

„Ty víš, že jsem blázen jen do tebe,“ odpověděl Šindler a přesunul jednu z hromádek za sebe.

Klára se šťastně usmála. Napadlo ji, že si vybrala dobře. Honza byl skvělý chlap, hodný, vtipný a příjemný. Navíc se dokázal zakousnout do práce skutečně jako buldok, jak zmínil tisk, akorát u toho tolik neslintal. U kriminalisty to byla potřebná vlastnost. Stejně jako v jejím oboru pečlivost.

„A co tam hledáš?“ zeptala se ho pak.

„Babrám se tady ve starých případech vražd. Hledám

nějakou spojitost. Co tady čtu, bylo to dost brutální. Ty o tom náhodou nic nevíš?“

Klára se posadila do tureckého sedu vedle Šindlera a sebrala z koberce několik výstřížků.

„Tak to mi bylo láska asi deset. S tím ti asi nepomůžu.“

„Jasně, chápu. A co ten sex? Já totiž ještě musím k Límovi.“

„Aha,“ našpulila pusu Klára. „No tak si to domluv s Mirkem.“

Šindler ji probodl pohledem. „To od tebe nebylo ale vůbec hezké.“

„A ani nebude, když tak spěcháš. Ale jestli si myslíš, že si teď sundáš gatě, já tě obsloužím a ty pak ještě plný testosteronu vypadneš, tak na to rovnou zapomeň.“

Šindler se zamračil. „Tak to mě ani nenapadlo,“ řekl. Ale samozřejmě lhal. „Ale uděláme to jinak. Já sjedu za Mirkem a až se vrátím, dáme si společnou vanu, já ti namasíruji záda a pak se uvidí, jak se to vyvine.“

„Možná si měl být vyjednávač,“ zasmála se Klára.

„Jsi zlatíčko,“ řekl Šindler, vyskočil ze země, chodidlem urovnal několik třásní na koberci, věnoval Kláře polibek do vlasů a za okamžik se za ním už zabouchly dveře.

„Ten chlap tu práci fakt žere,“ usmála se smutně Klára a natáhla se pro ovladač od televize. „Takže zase televizní společnost.“

„Ahoj, eléve,“ přivítal Šindlera Lím, když otevřel dveře.
„Co tě sem přivádí?“
„Mám pár dotazů.“
„A pivo?“
„Ne, to jsem jaksí...“ koktal Šindler.
„No pojď, prosím tě,“ vyzval zahanbeného Šindlera Lím.
„Kdybych čekal, až mi pivo přinese návštěva, umřel bych jako abstinent.“

„Dáš si taky?“ zamával Lím orosenou lahví.
„Ne, díky, jsem tu autem.“
„Fajn, neubude. A co tě trápí?“
„Tak to by bylo na dlouho, ale teď konkrétně jsem se chtěl zeptat na pár věcí, ohledně starých vražd. Ten případ Kýňa.“

„Tak to mi ani nepřipomínej, kamaráde,“ řekl Lím a při té vzpomínce se orosil stejně jako láhev, kterou stále ještě držel v ruce. „To byl masakr. Díky tomu jsem se usadil tady v Mostě. Tohle je sice dost trhlé město, ale zaleze ti pod kůži. Hlavně, když se sem vydáš z Prahy a zjistíš, že jsi na to krátký. Určitě víš, že jsme ho nechytli.“

Šindler se opřel do sedačky. „Něco o tom vím.“
„O čem?“
„O tom, jaké to je, přihasit si to z Prahy a zjistit, že místní zločinci jsou chytřejší než já.“
„Tak to není, Honzo. Oni nejsou chytřejší. Jen lépe připravení.“
„Ve výsledku je to prašť jako uhoď.“
„To jo. Každopádně jsi za blbce. Ale tohle je ještě dobrý. No tak jsem honil sériového vraha a lapil někoho, koho

mi podstrčil. A pak zmizel. Hotovo, vyřešeno. Ale jsou horší věci.“

„To by mě zajímalo jaké?“

„Třeba když ti tady operuje banda motorkářů a jejich šéf se ti chodí chechtat do ksichtu. Drogy, prostituce, násilí, vraždy, přestřelky. Ty víš, že něco udělal, ale nemáš páky mu to dokázat. A on ti pak jako omluvu, nebo co to mělo být, předá složku, díky které se vyšplháš o dost výš v policejní hierarchii. A zároveň ti řekne, že jestli se to všechno pořádně neprošetří...“

„Jestli se to neprošetří, tak co?“ vyzvídal Šindler.

„Tak to mi neřekl. Ale tipuji si, že bych tu asi dneska už s tebou nemluvil a na Silvestra by se ozvalo o pár ran navíc.“

„To ti řekl do očí?“

„Jo, a věřil jsem mu to. Copak Viktor. To bylo dílo. Jak já byl rád, když ten chlap nakonec někam zmizel.“

Šindler na sucho polkl. „A co jsi udělal?“

„To, co jsem měl. Odvedl jsem poctivou policejní práci. Proto už jsem asi toho chlapa nikdy neviděl. I když, asi bych ho neviděl ani tak. Byl to démon. Školený zpravodajec. Voják. Nadprůměrně inteligentní. Zabiják. Měl lidi dokonce i u nás. V tom jeho gangu byli policajti, celníci a pochybné existence všeho druhu. Pár jsme jich pak časem našli s kulkou v hlavě. Věř mi, nechytit jednoho šílence je v podstatě ještě pohoda.“

„Ale mě to sere!“ rozčílil se Šindler.

„To je mi jasné, jinak bys tu teď neseseděl. Tak co chceš vědět?“

Když se Šindler o několik hodin později objevil doma, Klára už spala. Šindler vypnul televizi, opatrně vzal Kláru do náručí a odnesl ji do postele. Jen něco zamumlala a okamžitě znovu upadla do těžkého spánku. Šindler se pak otočil na patě a došel do kuchyně. Z ledničky vytáhl vychlazené pivo a na jeden zátah ho vypil. Pak si otevřel druhé a s tím se posadil ke stolu.

